

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobců: **a) M. P.,**
 b) F. P.,
 oba bytem X,
 oba zastoupení advokátkou JUDr. Vlastou Skálovou,
 sídlem Plzeňská 247/59, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
 sídlem Zborovská 81/11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2017, č. j. 068490/2017/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i jím potvrzeného rozhodnutí M. ú. R. (dále jen „s. ú.“) ze dne 1. 3. 2017, č. j. 01419/17/MUR/SU/Avo. S. ú. tímto rozhodnutím M. H. (dále jen „stavebník“) dodatečně povolil stavbu: p. p. a. u r. d. č. p. X (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. X v katastrálním území L.
2. Žalobci předně namítají nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřují v tom, že žalovaný na jedné straně uvedl, že stavba nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu, protože jde o zastavěnou plochu X m², na straně druhé pak uvedl, že předmětnou stavbu bylo možné realizovat až po vydání územního rozhodnutí, nebo územního souhlasu (*v žalobě zjevnou písařskou chybou uvedeno územního plánu – pozn. soudu*). Vzhledem k tomu je dle žalobců nesrozumitelné, zda stavba p. stavební povolení vyžadovala, či nikoliv.

3. Žalobci dále namítají, že se žalovaný řádně nevypořádal s jejich námitkami. Uvedli, že stavba je v rozporu s § 20 a § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). Upozorňují, že pokud jde o vsakování vod, pak při provedení stavby p. není zajištěno vsakování na pozemku p. č. X. Pouhým laickým posouzením je zřejmé, že dešťová voda svedená ze s. p. do jednoho bodu (nikoliv do kanalizace) na pozemek mezi dvěma blízce stojícími domy se nemá kam vsáknout, a to zejména za stavu, kdy lze předpokládat, že používáním p. p. p. a. bude zem tvrdá (uježděná) a vsakování vody nebude probíhat tak, jak je tomu ve volném prostoru – např. na louce. Lze důvodně předpokládat, že svod vody bez napojení na kanalizaci na tomto místě nutně způsobí podmáčení stavby jejich domu. Likvidace dešťových vod tedy není navrženou stavbou zajištěna. Tím je porušen požadavek na likvidaci dešťových vod podle § 20 odst. 5 vyhlášky. Dále lze dle žalobců důvodně předpokládat, že zejména při přívalových deštích nebude vodorovný ž. pro odvod vody stačit a voda se bude přelévat ze ž. na zeď domu odvolatelů. Zeď domu odvolatelů je od ž. vzdálena pouhých X mm, což je zcela nedostatečná vzdálenost. Při přívalových deštích bude voda stíkat přímo z plného ž. na omítku domu odvolatelů a ničit jejich majetek.
4. Žalobci rovněž namítají, že stavba porušuje požadavek na odstup staveb dle § 25 odst. 5 vyhlášky, který musí být nejméně X m. Uvádějí, že nejsou splněny podmínky pro použití § 25 odst. 6 vyhlášky, jelikož bude nutně docházet ke stékání dešťových vod a spadu sněhu zejména při vydatném sněžení a přívalových deštích (které nejsou v ČR výjimkou) a rovněž nebude možné provádět opravy jejich domu, jelikož vzdálenost od ž. p. je pouhých X mm, což brání řádné údržbě domu žalobců.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně odkázal na § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky, podle kterého je vsakování dešťových vod na pozemcích staveb pro bydlení splněno [§ 20 odst. 5 písm. c)], jestliže poměr výměry části schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku činí v případě samostatně stojícího rodinného domu a stavby pro rodinnou rekreaci nejméně X. Z doloženého výpočtu vypracovaného autorizovaným projektantem vyplývá, že poměr výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře činí X, a umožňuje tak likvidaci dešťových vod řešit vsakem na pozemku stavebníka. Tvzení žalobců, že stavba není v souladu s § 20 odst. 5 vyhlášky, tak není ničím podloženo.
6. K namítanému stékání dešťových vod a sesunu sněhu na dům žalobců při vzdálenosti pouhých X mm (případně X mm) stavby p. od domu žalobců žalovaný sděluje, že žalobci předjímají skutečnosti, které nenastaly, a jejich tvrzení není ničím podloženo. Z průvodní a souhrnné zprávy vyplývá, že projektant se zabýval vlivem stavby na okolí stavby a současně i tím, aby bylo zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek. Spadu sněhu ze s. je zamezeno pomocí sněhových zachytávačů, stékání vody ze s. na sousední stavbu je zamezeno pomocí p. ž.
7. K otázce odstupu staveb a jejich údržby žalovaný konstatuje, že dle § 25 odst. 5 vyhlášky vzdálenost stavby g. umístěné na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než X m, avšak odst. 6 citované vyhlášky připouští s ohledem na charakter zástavby umístit stavbu rodinného domu, garáže a dalších staveb a zařízení souvisejících s užíváním rodinného domu až na hranici pozemku. Z předložených podkladů a veřejně dostupných aplikací na internetu vyplývá, že charakter zástavby daného území, tvar a velikost pozemku stavebníka, umožňuje stavebníkovi při umístění stavby použít § 25 odst. 6 vyhlášky. Stavebník tak může stavbu umístit až na hranici pozemku, anebo s odstupem menším než X m od sousední stavby. Z projektové dokumentace vyplývá, že předmětem dodatečného povolení je o. s., bez o. s., o půdorysných rozměrech X m x X m a výšce X m. Jedná se o o. d. se s. n. k. a d. n. k. s. Z fotodokumentace, jež je součástí spisu, lze dovodit, že udržovací práce na sousední stavbě g. je možno provádět přímo z terénu, anebo je v případě potřeby možné instalovat lešení (např. lešení stavební kozy) v místě otevřeného prostoru stavby. K zúženému manipulačnímu prostoru v případě udržovacích prací dochází pouze v místě s. a v

místě ž. stavby, který lze však v případě potřeby demontovat. Nicméně i v takto zúženém prostoru (X mm) lze udržovací práce na sousední stavbě provést.

Obsah správního spisu

8. S. ú. H. při výkonu stavebního dozoru zjistil, že stavebník (*resp. předchozí stavebníci L. P. a J. P., na jejichž místo nastoupil v průběhu správního řízení M. H. – v rozsudku je užíván pojem stavebník, ať již příslušné úkony činil kdokoliv z nich – pozn. soudu*) provádí stavbu bez rozhodnutí nebo opatření s. ú., a proto dne 15. 2. 2012 zahájil řízení podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) o nařízení odstranění stavby.
9. Dne 15. 2. 2012 podal stavebník, žádost o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 3 stavebního zákona a předložil podklady jako k žádosti o stavební povolení. Vzhledem k tomu, že stavebník předložil podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, s. ú. H. podle § 129 odst. 3 stavebního zákona přerušil řízení o odstranění stavby dne 7. 3. 2012 a vedl řízení o podané žádosti. Usnesením žalovaného ze dne 19. 10. 2016, č. j. 156708/2016/KUSK, byl spis předán k vyřízení s. ú., a to vzhledem k nečinnosti s. ú. H.
10. Dne 1. 3. 2017 vydal s. ú. rozhodnutí, jímž rozhodl o dodatečném povolení stavby. V odůvodnění s. ú. uvedl, že likvidace dešťových vod je vyřešena vsakováním v souladu s § 21 odst. 3 vyhlášky, jelikož poměr výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře činí X, tedy více než požaduje vyhláška.
11. Dále uvedl, že z hlediska urbanistického a architektonického je umístění k. s. přímo navazujícího na vjezd na komunikaci logické, z hlediska užívání a vzhledem k běžným procesům užívání rodinného domu optimální. Stavba je umístěna v proluce mezi domem a hranicí sousedního pozemku, která je vymezena stavbou. V obvodové zdi stavby sousedního vlastníka nejsou umístěny žádné otvorové prvky, fasáda je celistvá v celé ploše, opatřená omítkou s fasádním nátěrem. P. je o. s., bez o. s. Z podstaty konstrukce stavby p. plyne, že pokud bude třeba provádět údržbu na stavbě sousedního vlastníka, technicky náročnější by mohlo být pouze provádění prací v blízkosti X n. s. a v blízkosti v. ž. Manipulační prostor vymezený konstrukcí s. lze případně zvětšit demontáží v. ž. po dobu provádění prací. S ohledem na skutečnost, že obvodová zeď sousední nemovitosti je celistvá bez otvorových prvků a jiných detailů, přiměřeně k této skutečnosti bude i technicky spíše nenáročné případné provádění údržbových prací. Stavba nezamezuje možnost údržby.
12. Rovněž uvedl, že vzhledem k typické parcelaci lokality, tj. podlouhlé parcely s užší stranou orientovanou k ulici, je takové umístění stavby i místně obvyklé, a je tedy v souladu s § 25 odst. 6 vyhlášky. Stékání dešťové vody na sousední pozemek je zamezeno systémem vodorovných a svislých svodů, svislé svody jsou nasměrovány do pozemku stavebníka. Dešťová voda je následně likvidována vsakem. Rovněž je v projektové dokumentaci zamezeno spadu sněhu na sousední pozemek sněhovými zachytávací, které budou nainstalovány.
13. Proti rozhodnutí s. ú. ze dne 23. 8. 2016 podali žalobci odvolání shodné s žalobní argumentací uvedenou v bodech 3 a 4 rozsudku.
14. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobců zamítl a rozhodnutí s. ú. potvrdil. V odůvodnění uvedl, že stavba nevyžadovala stavební povolení, nicméně ji bylo lze umístit pouze na základě územního rozhodnutí či souhlasu, který však v projednávané věci nebyl dán. Dále uvedl, že pro lokalitu, v níž je předmětná stavba situována, je charakteristické, že stavby jsou umístěny při hranici pozemků (parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X). Ostatně při hranici s pozemkem stavebníka je umístěna stavba žalobců. Namítané nedodržení podmínky odstupu stavby od hranice pozemku není ve vztahu k posuzovanému stavebnímu záměru případné, jelikož je nesporné, že v zájmovém území je charakteristické umístit stavby na hranici nebo při hranici sousedních pozemků. Dle § 25 odst. 6 uvedené vyhlášky zde platí výjimka, že s

ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba ani její část nesmí přesahovat na sousední pozemek. Všechny tyto podmínky stavba splňuje. K námitce žalobců, že v případě přívalových dešťů nebo sněhové kalamity může obvodové zdivo jejich stavby vlhnout a plesnivět, žalovaný uvedl, že každá stavba musí být navržena a provedena tak, aby odolávala povětrnostním vlivům, tedy že i stavba odvolatelů musí splňovat tyto požadavky. Dále žalovaný uvedl, že srážková voda je ze s. stavby odváděna dvěma svody a každý svod odvádí vodu z poloviny zastavěné plochy o výměře $X \text{ m}^2$ ž. šíře $X \text{ mm}$. Umístěním předmětné stavby na sousedním pozemku se podmínky v území nezmění, neboť nebude zamezeno proudění vzduchu podél obvodové stěny. Pokud jde o údržbu stavby žalobců, ztotožnil se žalovaný s rozhodnutím s. ú. a dodal, že skutečnost, že údržba obvodové stěny bude v budoucnu obtížnější a náročnější, museli žalobci předpokládat již v době, kdy svou stavbu sami umístovali na hranici pozemku.

Průběh jednání před krajským soudem

15. V průběhu jednání před soudem dne 11. 2. 2020 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Soud provedl v řízení důkaz fotografiemi předloženými žalobci zachycujícími stavbu a její vzdálenost od stavby žalobců, přičemž tyto fotografie odpovídají fotografiím založeným ve správním spise i projektové dokumentaci stavby.

Posouzení věci krajským soudem

16. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
17. V dalším kroku již soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud ve věci nařídil v intencích § 49 s. ř. s. jednání, nepovažoval však za nezbytné dokazovat výpověďmi žalobců, ani provádět místní šetření, jelikož poměry v dané lokalitě ke dni vydání napadeného rozhodnutí jsou ze správního spisu dostatečně zřejmé a jejich prokazování jinými prostředky by bylo neúčelné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud shledal, že žaloba není důvodná.
18. Žalobci předně namítají nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, jelikož spatřují rozpor v tvrzení žalovaného, že stavba nevyžadovala stavební povolení, ale zároveň ji nebylo možné realizovat bez vydání územního rozhodnutí či souhlasu. Tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, že v uvedené argumentaci žalovaného žádný rozpor nevidí. Územní řízení (§ 84 a následující stavebního zákona) a řízení stavební v užším smyslu (§ 103 a následující stavebního zákona) jsou dvě odlišná řízení vedená podle stavebního zákona. Výsledkem územního řízení je územní rozhodnutí či územní souhlas, výsledkem stavebního řízení pak stavební povolení. Oba typy řízení mají specifické podmínky a u jedné konkrétní stavby mohou, ale nemusejí být nezbytné oba typy řízení. Uvedl-li tedy žalovaný, že předmětná stavba nevyžadovala stavební povolení (tedy nebylo nutno vést stavební řízení), ale vyžadovala územní rozhodnutí či souhlas (a tedy bylo nutno vést územní řízení), není na této argumentaci ničeho nelogického či nesrozumitelného.
19. Žalobci dále namítli, že se žalovaný nevypořádal s jejich odvolacími námitkami. Tato námitka není důvodná. Z ustálené judikatury N. s. s. plyne, že „[f]unkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být

seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“ (rozsudek N. s. s. ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Obdobně z ustálené judikatury N. s. s. také vyplývá, že „[n]evypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti.“ (rozsudek N. s. s. ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Jak však konstatoval N. s. s. v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, „[n]epřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) důležitých vad odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou důležitou námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.“ Srov. též např. rozsudek ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018-21.

20. Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný odvolacími námitkami zabýval, a je zcela zřejmé, k jakým závěrům dospěl. Pokud jde o vsakování vod, uvedl žalovaný, že toto je dostatečné s ohledem na § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky, podle kterého je vsakování dešťových vod na pozemcích staveb pro bydlení splněno [(§ 20 odst. 5 písm. c)], jestliže poměr výměry části schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku činí v případě samostatně stojícího rodinného domu a stavby pro rodinnou rekreaci nejméně X, přičemž u předmětné stavby je poměr dokonce vyšší. Pokud jde o rizika poškození domu žalobců při silném sněžení a přívalových deštích a argumentaci žalobců, že v případě přívalových dešťů nebo sněhové kalamity může obvodové zdivo jejich stavby vlnout a plesnivět, žalovaný uvedl, že každá stavba musí být navržena a provedena tak, aby odolávala povětrnostním vlivům, tedy že i stavba žalobců musí splňovat tyto požadavky. Umístěním předmětné stavby na sousedním pozemku se podmínky v území nezmění, neboť nebude zamezeno proudění vzduchu podél obvodové stěny. Dále žalovaný zdůraznil, že srážková voda je ze s. s. odváděna 2 svody a každý svod odvádí vodu z poloviny zastavěné plochy o výměře X m² ž. šíře X mm. Konečně se žalovaný vypořádal i s námitkou, že blízkost stavby k hranici pozemku znemožňuje údržbu stavby žalobců, když jednak odkázal na odůvodnění s. ú., který se touto otázkou zabýval na str. 4 svého rozhodnutí, a rovněž doplnil, že komplikace při údržbě museli žalobci předpokládat již v době, kdy svou stavbu sami umísťovali na hranici pozemku. Soud tak shrnuje, že žalovaný se s odvolacími námitkami vypořádal, a námitka nepřezkoumatelnosti tedy není důvodná.
21. Podstatou žalobní argumentace (i argumentace v průběhu správního řízení) je nesouhlas žalobců s umístěním stavby téměř až k hranici s jejich pozemkem, resp. s jejich stavbou na něm stojící. Žalobci v obecnosti nezpochybují § 25 odst. 6 vyhlášky, podle kterého s ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek. Žalobci ani nezpochybují závěr žalovaného, že umístění staveb na hranici pozemků je v dané lokalitě obvyklým jevem – ostatně jejich vlastní stavba je takto umístěna. Namítají však, že u předmětné stavby nelze § 25 odst. 6 vyhlášky aplikovat, jelikož není dostatečně zajištěna likvidace dešťových vod a hrozí riziko poškození jejich stavby

v případě přívalových dešťů a silného sněžení. Rovněž namítají, že blízkost stavby k jejich stavbě podstatně zkomplikuje, ne-li znemožní údržbu jejich stavby.

22. Námitka nedostatečného vsakování vod není důvodná. Podle § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky je vsakování dešťových vod na pozemcích staveb pro bydlení splněno [(§ 20 odst. 5 písm. c)], jestliže poměr výměry části schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku činí v případě samostatně stojícího rodinného domu a stavby pro rodinnou rekreaci nejméně X. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl (a žalobci to nijak nezpochybňují), že vyhláškou požadovaný poměr byl stavebníkem dodržen, jelikož tento činí u předmětné stavby X, tedy podstatně více, nežli je požadavek daný vyhláškou. Soud předně konstatuje, že limity obdobné ustanovení § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky jsou zpravidla koncipovány tak, aby zajistily bezproblémový stav v běžných, resp. pravidelně nastávajících situacích. Nelze tedy obecně vyloučit, že limit nastavený právním předpisem bude v některých situacích příliš přísný pro stavebníka a v některých naopak nepřiměřeně mírný a tím ohrožující okolní pozemky a stavby. V projednávané věci však žalobci neuvedli žádný důvod, proč by měla být situace v dané lokalitě taková, že by činila limit nepřiměřeně mírným. Argumentace žalobců, že lze očekávat omezené retenční schopnosti země v důsledku jejího uježdění, by snad mohla mít váhu, pokud by byl vyhláškou stanovený poměr naplněn na minimální možnou úroveň, ale nikoli v situaci, kdy tento poměr je pro žalobce o 50 % příznivější. Zároveň soud zdůrazňuje, že jde jen o likvidaci vody dopadající na plochu o výměře X m², což jistě není významná změna stávajících poměrů. Žalobci srovnávají pozemek s loukou, což však nelze pokládat za přiléhavé, jelikož je zcela zřejmé, že pozemky v okolí staveb zpravidla nemají retenční schopnost louky, a ani to nelze rozumně očekávat.
23. Namítají-li žalobci možné komplikace v případě přívalových dešťů či silnějšího sněžení, pak soud musí ve shodě se žalovaným konstatovat, že jejich námitky jsou pouhými spekulacemi a postrádají relevantní podklad. V případě, že by žalobci např. předložili studii, která by svědčila pro to, že parametry nastavené vyhláškou nejsou u předmětné stavby postačující, bylo by jistě na žalovaném a s. ú., aby se celou věcí blíže zabývali. Námitky žalobců však nejsou nijak podloženy, a nejsou tedy způsobilé zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí, a to tím spíše, že vyhláškou stanovený limit je v projednávané věci nejen dodržen, ale i ve prospěch žalobců podstatně překročen. Žalovaný poukázal na to, že do o. v blízkosti pozemku žalobců bude stékat pouze voda z poloviny s., a rovněž na šíři o. Jistě mohou přijít i takové povětrnostní podmínky, ve kterých nebude o. postačovat, nicméně za takových podmínek je pravděpodobné, že by zeď budovy žalobců byla i tak mokrá, neboť sama není ničím chráněna. Žalovaný ve svém rozhodnutí dále uvedl, že umístěním předmětné stavby na sousedním pozemku se podmínky v území nezmění, neboť nebude zamezeno proudění vzduchu podél obvodové stěny, a žalobci nepřišli s ničím, co by tuto argumentaci jakkoliv zpochybnilo. Soud tak shrnuje, že námitka žalobců ohledně nedostatečného odvodu dešťových vod a riziku hrozícímu jejich stavbě při přívalových deštích či silném sněžení není důvodná. Pro úplnost soud dodává, že samozřejmě nelze vyloučit, že v důsledku mimořádně nepříznivých klimatických podmínek dojde k větším či menším obtížím, nicméně nelze jistě po stavebníkovi očekávat, aby se zajistil pro jakoukoliv (sebenapravděpodobnější) eventualitu.
24. Dalším důvodem, pro který žalobci zpochybnili zákonnost postupu podle § 25 odst. 6 vyhlášky, je tvrzení, že v důsledku stavby bude podstatně ztížena, ne-li znemožněna, údržba jejich vlastní stavby. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Soud předně konstatuje ve shodě se žalovaným, že komplikace při údržbě si žalobci do určité míry zapříčinili sami, když se rozhodli svou stavbu umístit na samou hranici pozemku. Zcela jistě totiž neměli legitimní očekávání, že jejich soused v blízkosti jejich stavby nikdy aktivní nebude. Dále soud uvádí, že správní orgány obou stupňů se jejich argumentací zabývaly a shodně došli k závěru, že s ohledem na to, že obvodová zeď stavby žalobců (přiléhající k pozemku stavebníka) je celistvá bez otvorových prvků a jiných detailů, přiměřeně k této skutečnosti bude i technicky spíše nenáročné případné provádění údržbových

prací, které je s ohledem na konstrukci stavby možné provádět. S. ú. zmínil i možnost dočasného odmontování ž. svádějících dešťovou vodu po dobu případných nutných udržovacích prací na stavbě žalobců. Soud souhlasí se žalovaným, že udržovací práce je možno provádět přímo z terénu, anebo je v případě potřeby možné instalovat lešení (např. lešenářské stavební kozy) v místě otevřeného prostoru stavby. K zúženému manipulačnímu prostoru v případě udržovacích prací dochází pouze v místě s. a v místě ž. stavby, který lze však v případě potřeby demontovat. Nicméně i v takto zúženém prostoru (X mm) lze udržovací práce na sousední stavbě provést. Žalobci mají jistě pravdu v tom, že X-X cm je poměrně úzký prostor, kde se dá obtížně pohybovat, nicméně jelikož stavba je pouze p. bez z., nebude takový pohyb při udržovacích pracích zpravidla nezbytný. Soud tak konstatuje, že i když předmětná stavba nepochybně zkomplikuje údržbu stavby žalobců, není tato komplikace ze shora uvedených důvodů natolik výrazná, aby bránila v umístění předmětné stavby.

25. Z výše uvedeného vyplývá, že předmětná stavba splňuje všechny požadavky § 25 odst. 6 vyhlášky a odstupová vzdálenost tedy může být kratší než X metry jinak požadované § 25 odst. 5 vyhlášky. Nad rámec výše řečeného soud dodává, že argumentace žalobců vychází ve své podstatě z přesvědčení, že ve vzdálenosti X metry od jejich stavby by v principu neměla být povolena žádná stavba. Je jistě pravdou, že každá taková stavba bude žalobce více či méně omezovat, nicméně soud zdůrazňuje, že to byli sami žalobci, kdo svou stavbu v minulosti umístili na hranici svého pozemku, a nemohli tedy rozumně předpokládat, že jejich soused nechá nemalou část svého pozemku trvale nevyužitou. Je třeba připomenout, že stavební činností realizuje stavebník své základní (vlastnické) právo a jeho omezení je možné pouze z významných a řádně podložených důvodů. Žalobci však žádné dostatečně významné důvody neuvedli. Argumenty zhoršením údržby a možnými komplikacemi při mimořádných klimatických podmínkách nejsou ze shora uvedených důvodů natolik pádné, aby ospravedlnily takové omezení vlastnického práva, jakého se žalobci domáhají. Správní orgány obou stupňů tedy postupovaly zcela v souladu se zákonem i vyhláškou, pokud stavbu dodatečně povolily, a jejich postupu nelze (kromě dlouhodobé nečinnosti M. ú. H.) ničeho vytknout.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Soud ze shora uvedených důvodů neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, a proto rozhodl o zamítnutí žaloby (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o žalobě netvrdil a ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. února 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu